

Răscumpărata prin iubire

Francine Rivers este una dintre cele mai captivante romaniere pe care le-am citit, iar *Răscumpărata prin iubire*, cartea ce ilustrează atât de dinamic dragostea iertătoare a lui Dumnezeu, mi-a revigorat sufletul.

—*Patsy Clairmont*, autoare a Sportin' a „Tude“

Dragostea necondiționată, iertarea și acceptarea lui Dumnezeu sunt teme biblice atât de actuale portretizate atât de natural în acest roman fascinant, căruia îi dau viață personaje ce-ți lasă o amintire de neșters.

—*Steve Artenburn*, New Life Clinics, Laguna Beach, CA

Dezvăluind cu multă delicatețe dragostea lui Dumnezeu și puterea Lui transformatoare în viața lui Angel, Francine Rivers rememorează o frumoasă poveste de dragoste din vremurile biblice pe care a transpus-o în realitatea zilelor noastre. O recomand cu toată sinceritatea pentru valoarea și bucuria lecturii

—*Beverly Labaye*, autoare, fondatoarea și președinta organizației
Concerned Women for America

Răscumpărată prin iubire este, pe scurt, cea mai captivantă ficțiune pe care o vei citi vreodată. Cu un subiect preluat din Scriptură, impregnată cu mult har, cartea este o capodoperă ce nu se rezumă la o simplă alegorie, ci pătrunde în inima cititorului până în cele mai adânci unghere, acolo unde se naște credința. Michael Hosea este eroul perfect; Angel este, într-un fel sau altul, întruchiparea oricărei femei care a cunoscut vreodată trădarea. Odată ce citești această carte, devii un alt om.

—*Liz Curtis Higgs*, autoarea cărții *The Parable of the Lily*, Louisville, KY

Ca scriitoare, printre cele mai importante lucruri pe care le fac este să citesc – mult. Sunt cărți din care învăț, cărți care mă bine-dispun, care mă farmecă sau care mă portă prin lumi îndepărtate. *Răscumpărată prin iubire* este cartea în care regăsesc toate aceste ipostaze, și multe altele. Inima și sufletul meu au fost profund marcate de povestea de dragoste dintre Osea și Gomera, portretizată de Michael și Angel. Aceasta este probabil cea mai emoționantă carte pe care o vei citi anul acesta – sau poate chiar în toată viața ta.

—*Angela Elwell Hunt*, Angela Hunt Communications, Seminole, FL

O poveste extraordinară scrisă de Francine Rivers. Doamnelor și domnilor, citiți această carte! Dacă este un western sau o poveste de dragoste nu are prea mare importanță. Firul acțiunii vă va trezi interesul. Domnilor, redescoperiți bucuria și importanța onoarei. Doamnelor, ancorați-vă puternic în cunoașterea adevăratei voastre valori! Împreună, veți descoperi un Dumnezeu al iubirii salvatoare. *Răscumpărată prin iubire* este o extraordinară ficțiune care ar putea deveni realitate pentru fiecare dintre voi!

—*Don Pape*, agent literar al Alive Communications, Inc.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RIVERS, FRANCINE

Răscumpărată prin iubire / Francine Rivers. — Oradea: Scriptum, 2012

ISBN 978-973-1813-51-6

821.111(73)-31=135.1

FRANCINE RIVERS



*Răscumpărata
prin
iubire*

Editura Scriptum®
Oradea

De aceeași autoare
la Editura Scriptum au mai apărut:

Firul stacojiu
Copilul ispășirii

Originally published in U.S.A. under the title
Redeeming Love
© 1997 by Francine Rivers. All rights reserved.
Published by arrangement with Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Răscumpărată prin iubire
de Francine Rivers

© 2012 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea — Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Foto autoare © Elaina Burdo

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul
imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane
în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.*

Citatele biblice provin din traducerea Gute Botschaft Verlag (GBV) și Noul Testament tradus
de World Bible Translation Center.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-973-1813-51-6

Tiparul executat în U.E.

Celor răniți și înfomețați.

MULȚUMIRI

*Vreau să-mi exprim recunoștința
față de editoarea Karen Ball,
pentru că a crezut în mesajul acestei cărți
și pentru contribuția ei determinantă
în a o preface într-o lectură răscumpărătoare.*

PREFAȚĂ LA EDIȚIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Când ni s-a oferit ocazia de a publica romanele lui Francine Rivers, am fost copleșiți de încântare. Dacă ați citit deja vreuna din cărțile lui Francine Rivers publicate de editura Scriptum, înțelegeți cu siguranță entuziasmul și emoția noastră. Fiecare carte scrisă de ea oferă un mesaj puternic, susținut de o narațiune captivantă.

Printr-o inedită punere în scenă a unei povești de dragoste inspirată de iubirea dintre Osea și Gomera, personaje ale Vechiului Testament, Francine Rivers zugrăvește o idilă fermecătoare și cutremurătoare dintre o femeie de moravuri ușoare și un fermier integru și curtenitor care o ia în căsătorie. Acțiunea romanului începe în anii '50 ai secolului al nouăsprezecelea, în atmosfera dominată de lăcomie și înverșunare în goana după aur din orașul american, California, într-o perioadă în care dorința de satisfacție trupească a căutătorilor de aur, și nu numai, a devenit curând o sursă de câștig mârșav pentru cei lipsiți de orice scrupule, deprinși să profite de pe urma acelor fete care au fost nevoite să-și vândă trupul și sufletul pentru un loc unde să-și plece capul.

Vândută ca prostituată încă pe vremea când era doar un copil, EA a învățat să se adapteze vremurilor respective, atrăgând atenția

RĂSCUMPĂRATĂ PRIN IUBIRE

tuturor bărbaților care o priveau doar ca un instrument de satisfacere a propriilor poftă. Dar EL, bărbatul la care visau multe femei înțelepte, o vede pentru întâia dată. Și știe că ea este aleasa lui.

Alături de soțul iubitor, speranța ei reînvie pe măsură ce descoperă adevărata dragoste, numai că în scurt timp se lasă copleșită de temeri care o împing înapoi la vechiul mod de trai. Vă lăsăm vouă, cititorilor, plăcerea de a descoperi finalul fascinant al relației dintre cei doi. Dar înainte de aceasta dorim să facem o precizare:

În încercarea de a proiecta această poveste de dragoste, Francine Rivers s-a confruntat cu câteva decizii dificile. De vreme ce în Cartea Sfântă se prezintă în mod deschis infidelitatea și viața promiscuă a Gomerei, oare cât de multe „amănunte” putea să includă autoarea în povestirea sa pentru a produce același impact, deși într-un context cu totul diferit? În dorința de a împleti armonios tema biblică a dragostei și intensitatea scenelor senzuale, pentru ea a fost foarte important ca cititorii să înțeleagă de ce a ales o atare abordare deschisă. Avem speranța că veți înțelege – după ce veți fi citit întreaga carte. Sfatul nostru este, totuși, să nu lăsați cartea la îndemâna copiilor; dacă acest roman ar fi ecranizat, ar fi probabil atribuit categoriei „interzis copiilor sub 12 ani”.

Vă invităm ca pe parcursul acestei cărți să descoperiți dragostea divină și puterea sa răscumpărătoare. Veți avea ocazia să o experimentați pe măsură ce înaintați în lectură. După ce veți fi întors ultima pagină, veți constata că dragostea voastră față de Dumnezeu s-a adâncit. Iar dacă sunteți căsătoriți, veți simți neînduios dorința de a vă iubi partenerul de viață și de a vă dărui mai profund ca oricând până acum.

Nu sunt aceste pretenții exagerate pentru o lucrare de ficțiune? vă veți întreba.

Vă invităm să lecturați capodopera uneia dintre cele mai bune romaniere de ficțiune cu tematică creștină. Vă veți convinge.

EDITURA SCRIPTUM

Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea.
Isus, IOAN 8.7

**COPILUL
ÎNTUNERICULUI**

PROLOG

Prințul întunericului este un gentilom.

SHAKESPEARE

NEW ENGLAND 1835

Alex Stafford era exact cum îl descriesese mama. Înalt și brunet, părea cel mai frumos bărbat pe care Sarah îl văzuse vreodată. Chiar îmbrăcat în costumul prăfuit de călărie, cu părul umed de transpirație, se asemena cu un Făt-Frumos din cărțile de povești pe care i le citea mama. Inima lui Sarah bătea cu o bucurie sălbatică amestecată cu mândrie. Niciunul dintre ceilalți tați pe care-i văzuse în timpul liturghiei nu se putea compara cu el.

El o privi cu ochii lui negri, iar inima ei începu să cânte. Purta cea mai frumoasă rochiță albastră pe care o avea, un șorț alb, iar în păr mama îi împletise panglici roz și albastre. Oare lui tati îi plăcea cum arată? Mama spunea că albastrul e culoarea lui preferată, dar atunci de ce nu zâmbește? Oare se fâstăcea ea prea mult din cauza emoției?

Mama o avertizase să stea dreaptă și cuminte și să se poarte ca o domnișoară. Spunea că aceste lucruri îi vor face lui plăcere.

Dar el nu părea mulțumit de fel.

— Nu-i așa că-i drăguță, Alex? întrebă mama. Vocea ei suna ciudat... gătuț, de parcă nu ar fi primit destul aer. Nu-i așa că e cea mai drăgălașă fetiță pe care ai văzut-o vreodată?

Sarah se uită la ochii negri și încruntați ai tatălui. Nu părea fericit

deloc. Părea de-a dreptul furios. Așa cum era și mama uneori, atunci când ea vorbea prea mult sau când punea prea multe întrebări.

— Doar câteva minute, rosti mama repede. Prea repede. Îi era teamă oare? Dar de ce? Asta-i tot ce-ți cer, Alex. Te rog. Ar însemna atât de mult pentru ea.

Alex Stafford își coborî privirea către Sarah. Cu gura strânsă, o studie în tăcere. Fetița făcea eforturi să stea cât se poate de cuminte. Petrecuse atât de mult timp în fața oglinzii în dimineața aceea încât știa pe de rost ce urma el să vadă. Avea bărbia și nasul tatălui ei, iar părul blond și pielea albă erau ale mamei. Ochii îi moștenise, de asemenea, de la mama, deși ai ei erau chiar mai albaștri decât ai acesteia. Sarah își dorea mult ca tati s-o găsească drăguță; îl privea plină de speranță. Dar expresia din ochii lui nu era deloc prietenoasă.

— Intenționat ai ales albastrul, Mae? Cuvintele lui tati o făcură pe Sarah să tresară. Erau cuvinte reci și furioase. Ca să-i scoată în evidență culoarea ochilor?

Sarah nu reuși să se abțină și-i aruncă o privire mamei ei – iar inima i se frânse. Fața acesteia trăda suferință.

Alex privi spre salon.

— Cleo!

— Nu-i aici, spuse mama moale, dar ținându-și capul sus. Astăzi i-am dat liber.

Ochii lui tati păreau să se întunece și mai mult.

— Da? Păi atunci se pare că avem o problemă, nu-i așa, dragă?

Mama se crispă, apoi își mușcă buza, privind în jos spre Sarah. Ce era în neregulă? se întreba cu tristețe fetița. Oare tati nu era bucuros s-o vadă? Și ea, care fusese atât de emoționată că va fi într-adevăr în sfârșit împreună cu el, cu adevărat, chiar și numai pentru puțină vreme...

— Ce ai dori să fac?

Cuvintele mamei îi erau adresate lui tati, așa că Sarah rămase tăcută, plină încă de speranță.

— Trimite-o de aici. Îmi imaginez că știe și singură cum s-o găsească pe Cleo.

Pete roșietice colorară obrajii mamei.

— Ce vrei să insinuezi, Alex? Că-i distrez pe alții cât lipsești tu?

COPILUL ÎNTUNERICULUI

Zâmbetul lui Sarah se transformă în uluire. Vorbeau atât de rece unul cu celălalt. Nici măcar nu se uitau la ea. Oare uitaseră că e și ea acolo?

Ce era în neregulă? Mama părea tulburată. De ce era tati atât de furios că nu era Cleo acasă?

Mușcându-și buza, Sarah privea de la unul la celălalt. Se apropie și trase de haina tatălui ei.

— Tati...

— Nu-mi spune așa!

Clipi plină de teamă și derutată de atitudinea lui. Dar *era* tatăl ei!

Așa zicea mama. Îi aducea și cadouri de câte ori venea. Doar mama i le dăduse. Poate că era furios pentru că nu-i mulțumise niciodată.

— Vreau să îți mulțumesc pentru cadourile pe care...

— Ssst, Sarah, spuse mama ei repede. Nu acum, scumpo.

Tati îi aruncă mamei o privire fulgerătoare.

— Las-o să vorbească. Asta doreai de fapt, nu-i așa? De ce o faci acum să tacă, Mae?

Mama se apropie și își puse mâna pe după umerii lui Sarah. Fetița simți degetele ei tremurând, în timp ce tati se aplecă spre ea, de data aceasta cu zâmbetul pe buze.

— Ce cadouri? întrebă el.

Era atât de atrăgător, exact cum spusese mama. Se simțea mândră că are un astfel de tată.

— Spune-mi, micuțo.

— Îmi plac întotdeauna bomboanele pe care mi le-aduci, spuse Sarah fericită și mândră de atenția care i se acorda. Sunt foarte bune. Dar dintre toate, cel mai mult îmi place lebăda de cristal.

Ea surâse din nou, radiind de bucurie că tati o asculta atât de atent, zâmbindu-i chiar, deși Sarah nu era prea sigură dacă îi plăcea acest zâmbet. Era unul zgârcit și forțat.

— Așa deci, spuse el și se ridică. O privi pe mama. Sunt extrem de bucuros să constat cât de mult înseamnă cadourile mele pentru tine.

Sarah privi către tatăl ei, încântată de aprobarea lui.

— Am pus lebăda pe pervazul meu. Soarele luminează prin ea și face culorile să danseze pe perete. N-ai vrea să vii să vezi? întrebă, luându-l

de mână. Când el și-o trase înapoi, clipi rănită, fără să înțeleagă ce se întâmplă.

Mama își mușcă buza și îi întinse o mână lui tati, apoi se opri brusc. Părea din nou copleșită de teamă. Sarah privea de la un părinte la altul, străduindu-se să înțeleagă. Cu ce greșise? Nu se bucura tati că-i plăceau cadourile lui?

— Deci ai dat cadourile mele copilului, spuse el. Mă bucur să aflu ce înseamnă toate acestea pentru tine.

Simțind răceala din vocea lui, Sarah își mușcă buza, dar înainte să poată spune ceva, mama îi atinse cu blândețe umărul.

— Scumpo, fii cuminte și du-te acum să te joci puțin afară.

Sarah își ridică privirea distrusă. Greșise oare ea cu ceva?

— N-am voie să rămân? O să fiu cuminte.

Mama nu mai părea în stare să articuleze niciun cuvânt. Îl privi doar cu ochii umezi pe tati. Alex se aplecă spre Sarah.

— Vreau să mergi afară și să te joci, spuse el liniștit. Trebuie să vorbesc cu mama ta între patru ochi. Zâmbi și o bătu ușor pe obraz.

Sarah zâmbi la rândul ei extrem de încântată. Tati o atinsese; nu era furios, nici pe departe. O iubea! Așa cum spusese mama.

— Pot să mă întorc când ați terminat de vorbit?

Tati se ridică brusc.

— Mama ta va veni să te ia, atunci când va fi pregătită. Acum du-te, așa cum ți-am spus.

— Bine, tati.

Sarah ar fi vrut să rămână, dar dorea și mai mult să-i fie pe plac tatălui ei. Ieși din salon și traversă bucătăria spre ușa din spate. Culese câteva margarete care creșteau în grădinița de lângă intrare, apoi se îndreptă spre tufele de trandafiri și începu să rupă petalele: „Mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, nu mă iubește...” Tăcu în momentul în care ajunsese la colț.

Nu voia să-i deranjeze pe mama și pe tata. Voia doar să fie aproape de ei.

Se afundă mulțumită în visare. Poate că tati o va ridica pe umerii lui. Se întreba dacă o va duce să călărească pe calul lui negru. Trebuia să-și schimbe rochia, desigur. Nu voia s-o strice pe asta. Ce

COPILUL ÎNTUNERICULUI

n-ar fi dat ca el s-o fi lăsat să șadă în brațele lui în timpul discuției cu mama. Ar fi fost cea mai fericită și nu i-ar fi deranjat deloc cu prezența ei.

Fereastra salonului era deschisă și le putea distinge vocile. Mamei îi plăcea ca mirosul trandafirilor să umple salonul. Sarah simți dorința să se așeze și să-i asculte pe părinții ei. Asta așa, ca să știe exact când ar fi vrut tati ca ea să se întoarcă la ei. Ar sta foarte cuminte ca să nu-i deranjeze, iar tot ce ar avea mama de făcut ar fi să se aplece pe geam și s-o cheme înăuntru.

— Ce era să fac, Alex? N-ai petrecut niciodată nici măcar un minut cu ea. Ce ar fi trebuit să-i spun? Că tatălui ei nu-i pasă? Că-și dorește ca ea să nu se fi născut?

Buzele lui Sarah se strânseseră cu putere. *Spune că nu-i așa, tati! Spune-i că nu-i așa!*

— Am adus lebăda chiar din Europa pentru tine, iar tu ai aruncat-o unui copil care nu-i poate aprecia valoarea. Nu i-ai dat cumva și perlele? Sau cutia muzicală? Presupun că tot la ea au ajuns și astea!

Margaretele tresăriră în mâna lui Sarah. Se așeză pe pământ, nepăsându-i că e îmbrăcată în rochița cea frumoasă. Bătăile inimii începeau să i se mai domolească din bucuria lor sălbatică de până atunci. Tot ce era înăuntru ei părea să se prăbușească puțin câte puțin cu fiecare cuvânt auzit.

— Alex, te rog. Nu am considerat că e ceva rău în asta. A fost mai ușor așa. Azi dimineată m-a întrebat dacă este în sfârșit destul de mare ca să te întâlnească. Mă întreabă asta de fiecare dată când știe că vii. Cum aș fi putut s-o refuz din nou? Nu m-a lăsat inima s-o fac. Ea nu înțelege de ce o neglijezi, după cum nici eu nu înțeleg.

— Știi ce simt față de ea.

— Cum poți vorbi despre ceea ce simți? Nici măcar n-o cunoști.

E un copil minunat, Alex. E isteată și fermecătoare și nu se teme de nimic. Îți seamănă atât de mult. Este *o ființă umană*, Alex. Nu-i poți ignora existența pe vecie. E fiica ta...

— Am destui copii cu soția mea. Copii legitimi. Ți-am spus că nu îmi mai trebuie altul.

— Cum poți spune asta? Cum poți să nu-ți iubești propriul sânge?

RĂSCUMPĂRATĂ PRIN IUBIRE

— Ți-am spus ce simt încă de la început, dar n-ai vrut să mă asculți.

Nici n-ar fi trebuit să se nască, Mae, dar ai ținut-o tot timpul pe-a ta.

— Crezi că eu am vrut să rămân însărcinată? Crezi că am planificat s-o am?

— M-am întrebat și eu adesea. Mai ales atunci când ți-am găsit o cale să ieși din situația asta și ai refuzat. Doctorul la care te-am trimis ar fi pus capăt acestei încurcături. Ai fi scăpat...

— N-am putut s-o fac. Cum ai putut să te-astepti de la mine să îmiucid propriul copil nenăscut? Nu înțelegi? E un păcat de moarte.

— Ai petrecut prea mult timp la biserică, spuse el batjocoritor.

Tu te-ai gândit vreodată că n-ai avea atâtea probleme acum, dacă ai fi scăpat de ea așa cum ți-am spus? Ar fi fost mult mai ușor. Dar tu ai fugit.

— Am dorit-o! spuse mama printre sughituri. Era o parte din tine, Alex, și o parte din mine. O doream chiar, dacă tu nu...

— Ți-așa să fie motivul real?

— Mă jighești, Alex!

Sarah tresări când se sparse ceva.

— Ți-așa să fie motivul real, Mae? Sau ai păstrat-o crezând că nașterea copilului meu îți va da un avantaj asupra mea, avantaj pe care altfel nu l-ai fi avut?

— Doar nu crezi asta! Mama plângea acum. Ba da, asta crezi, nu-i așa? Ești un prost, Alex. O, ce-am făcut? Am renunțat la tot pentru tine! Familie, prieteni, respectul de sine, toate lucrurile în care am crezut, toate visele pe care le-am avut vreodată...

— Ți-am cumpărat casa asta. Îți dau toți banii pe care ți i-ai putea dori vreodată.

Vocea mamei deveni ciudat de stridentă.

— Știi ce înseamnă pentru mine să ies pe stradă în orașul acesta?

Tu vii și pleci când îți place. Și ei știu cine ești tu și știu și cine sunt eu. Nimeni nu mă privește. Nimeni nu stă de vorbă cu mine. Și Sarah simte asta. O dată mi-a cerut și explicații, iar eu i-am spus că suntem pur și simplu diferite de ceilalți oameni. N-am știut ce altceva să-i spun. Vocea ei se stinse. Probabil că voi merge în iad pentru ceea ce am devenit.

COPILUL ÎNTUNERICULUI

— M-am săturat de sentimentele tale de vinovăție și m-am săturat să mai aud despre copila asta. Ea distruge totul între noi. Ți mai amintești ce fericiti eram? Nu ne certam niciodată. Abia așteptam să vin la tine, să fiu cu tine.

— Nu...

— Și cât timp mi-a mai rămas din ziua de azi cu tine? Destul? L-ai irosit cu fata. Ți-am spus că așa se va întâmpla, nu-i așa? Mai bine nu s-ar fi născut!

Mama îl numi într-un fel groaznic. Urmă o bufnitură. Însăpăimântată, Sarah se ridică și o luă la fugă. Trecu în goană printre florile mamei și prin gazon, apoi o luă pe cărare spre fântână. Fugi până nu mai putu.

Gâfâind, cu o durere arzătoare în piept, se aruncă în iarba înaltă, zguduindu-se de plâns și cu obrajii plini de lacrimi. Inima îi bătea galopând în piept. Târându-se pentru a-și găsi o ascunzătoare mai bună în vița de lângă pârâu, ea iscodi drumul și-l văzu pe tatăl ei trecând călare pe calul său mare și negru. Ghemuindu-se jos, se cuibări acolo plângând și așteptă ca mama să vină s-o caute, s-o ia înapoi.

Dar mama nu veni și nici n-o chemă. După o vreme, Sarah porni înapoi spre fântână, se așeză lângă strugurii brumați și mai așteptă o vreme.

Pe când apărură mama, lui Sarah i se uscaseră deja lacrimile și își curățise frumoasa rochie care se prăfuise. Era încă șocată de toate cele auzite.

Mama era foarte palidă, cu ochii umflați și roșii. Într-o parte a feței avea o vânătaie pe care încercase s-o acopere cu pudră. Zâmbea, însă nu era zâmbetul ei obișnuit.

— Unde ai fost, scumpa mea? Te-am căutat peste tot. Sarah știa că nu e adevărat. Se uitase mereu să vadă dacă vine. Mama umezi puțin batista ei de dantelă și șterse o pată de pe obrazul lui Sarah. Tatăl tău a trebuit să plece; a intervenit ceva urgent.

— Se mai întoarce? întrebă Sarah speriată. Nu mai voia să-l vadă niciodată. O rănise pe mama și o făcuse să plângă.

— Poate că nu, pentru o bucată de vreme. Va trebui să așteptăm și să vedem. Este un bărbat foarte ocupat și cu o funcție importantă. Sarah nu spuse nimic, iar mama o ridică și o îmbrățișă cu căldură.

E în ordine, iubito. Știi ce-o să facem? Mergem înapoi în casă și ne schimbăm hainele.

Apoi împachetăm și ieșim la picnic jos, la pârâu. Ce zici de asta?

Sarah încuviință în tăcere și-și trecu brațele în jurul gâtului mamei. Buzele îi tremurau și se străduia din rășputeri să nu izbucnească în plâns. Pentru că, dacă ar fi plâns, mama și-ar fi dat poate seama că a tras cu urechea și s-ar fi supărat pe ea.

Cu fața îngropată în părul lui Sarah, mama o ținea strâns îmbrățișată.

— Vom trece noi și peste asta. O să vezi, iubito. Vom trece.

Vom trece.



Alex nu s-a mai întors, iar mama slăbea pe zi ce trecea și devenea tot mai trasă la față. Rămânea în pat până târziu, iar când se scula, nu-și mai găsea plăcerea în plimbările lungi de odinioară. Zâmbea uneori, dar ochii ei rămâneau stinși. Cleo îi spunea că trebuie să mănânce mai mult. Neatentă, Cleo spunea multe lucruri când Sarah era destul de aproape pentru a le auzi.

— Încă vă mai trimite bani, doamnă Mae. Asta e ceva.

— Nu-mi pasă de bani. Ochii mamei se umplură de lacrimi.

Niciodată nu mi-a păsat.

— Dacă nu i-ați avea, v-ar păsa.

Sarah încerca s-o înveselească pe mama aducându-i buchete mari de flori. Găsea pietricele frumoase și le spăla, făcându-i-le cadou.

Mama zâmbea întotdeauna și-i mulțumea, dar ochii ei nu mai străluceau. Sarah cânta cântecele învățate de la mama, balade triste irlandeze și câteva cantate latine de la liturghie.

— Mama, de ce nu mai cânti? o întreba Sarah, cățărându-se în patul ei și culcându-și păpușa între păturile mototolite. Te-ai simți mai bine dacă ai cânta.

Mama își peria încet părul lung și blond.

— Nu prea am chef de cântat, scumpa mea. Mama are multe pe cap acum.

COPILUL ÎNTUNERICULUI

Sarah simțea o piatră uriașă pe inimă. Era doar vina ei. Vina ei în totalitate. Dacă nu s-ar fi născut ea, mama ar fi fost acum fericită.

— Se va mai întoarce Alex, mamă?

Mama o privi, copilei nu-i păsa. Nu-i va mai spune tati.

O rânise pe mama și o întristase. De când plecase el, mama abia dacă îi mai acorda atenție. Ba o auzise chiar spunându-i lui Cleo că dragostea nu este o binecuvântare, ci un blestem.

Privi în treacăt spre fața mamei, și inima i se strânse.

Părea atât de tristă. Gândurile îi rățăceau din nou departe și fetița știa că se gândește la el. Mama își dorea ca el să se întoarcă. Noaptea plângea pentru că nu se întorcea. Își infunda fața în pernă, dar Sarah tot îi auzea sughițurile.

Își mușcă buza și își plecă capul, jucându-se absentă cu păpușa ei.

— Mamă, ce se întâmplă dacă mă îmbolnăvesc și mor?

— N-o să te îmbolnăvești, îi răspunse mama, întorcându-și privirea spre ea și zâmbind. Ești mult prea tânără și sănătoasă ca să mori.

Sarah o privi pe mama cum își peria părul. Părea un mănunchi de raze de soare care i se revârsa peste umerii albi. Era atât de frumoasă mama!

Cum putea să n-o iubească Alex?

— Mama, dar dacă aș muri, s-ar întoarce și ar sta cu tine?

Mama deveni foarte tăcută. Se întoarse și o privi fix, cu o privire îngrozită care o înspăimântă pe fetiță. N-ar fi trebuit să spună asta.

Era foarte posibil ca mama să-și fi dat seama acum că-i auzise certându-se...

— Nici să nu te gândești la asta, Sarah.

— Dar...

— Nu! Să nu mă mai întrebi niciodată așa ceva. Ai înțeles?

Mama nu mai ridicase vocea la ea niciodată până atunci;

Sarah simți cum îi tremură bărbia.

— Da, mamă.

— Niciodată, spuse mama, de data asta pe un ton mai blând. Promite-mi. Nimic din toate astea nu au de-a face cu tine.

Își întinse brațele ca s-o îmbrățișeze și o scutură ușor:

— Te iubesc, Sarah. Te iubesc așa de mult. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

RĂSCUMPĂRATĂ PRIN IUBIRE

Cu excepția lui, gândi fata. Cu excepția lui Alex Stafford.

Ce s-ar întâmpla dacă el s-ar întoarce? Ce s-ar întâmpla dacă ar pune-o pe mama să aleagă? Ce ar face mama atunci?

Plină de teamă, copila se agăță de mama ei și se rugă ca el să rămână acolo unde era.



Într-una din zile, mama primi vizita unui tânăr.

Sarah îi privea cum stăteau de vorbă amândoi, în timp ce ea se juca lângă șemineu cu păpușa. Singurii oameni care treceau pragul casei lor erau domnul Pennyrod, care le aducea lemne pentru foc, și Bob. Lui Bob îi plăcea de Cleo. Lucra la piață și o tachina pe Cleo, legându-se de fleicile pentru friptură și de pulpele zemoase de miel. Cleo râdea de el, dar Sarah nu-l găsea chiar atât de nostim. Purta un șorț alb soios, plin de sânge.

Tânărul îi înmână mamei o scrisoare, dar ea n-o deschise. Îi oferi ceai, iar el îi mulțumi. Nu mai vorbiră mult după aceea, cu excepția câtorva remarci despre vreme și despre cât de frumoasă era grădina de flori a mamei. Tânărul mai făcu observația că e destul de mult de mers călare din oraș până la casa lor. Mama îi oferi fursecuri, uitând complet de Sarah.

Dar fetița știa că ceva nu e în ordine. Mama era prea tensionată și vorbea foarte calm.

— E o fetiță drăguță, remarcă bărbatul și îi zâmbi. Sarah își plecă din nou privirea, încurcată; se temea că, observând-o, mama o va trimite afară.

— Da, așa este. Mulțumesc.

— Seamănă cu dumneavoastră. Frumoasă ca un răsărit de soare.

Mama îi zâmbi fetei.

— Sarah, de ce nu te duci până afară să culegi câteva flori ca să le punem pe masă?

Fata își luă păpușa și ieși afară fără să comenteze. Voia s-o știe mulțumită pe mama. Luă un cuțit ascuțit dintr-un sertar din bucătărie și ieși afară în grădină. Mama prefera trandafirii. Sarah

COPILUL ÎNTUNERICULUI

adăugă câteva fire de nemțișor de câmp, piciorul cocoșului, bănuței și margarete, până umplu coșulețul de paie pe care-l purta pe braț.

Când se întoarse în casă, tânărul deja plecase. Plicul zăcea deschis în poala mamei. Ochii îi străluceau, iar obrații i se coloraseră, plini de viață. Zâmbi în timp ce împătură scrisoarea și o introduse înapoi în plic. Se ridică și veni spre Sarah, o luă în brațe și începu să se învârtă veselă cu ea.

— Mulțumesc pentru că ai cules flori, scumpo! O sărută.

Când mama o așeză din nou pe podea, fetița puse coșulețul pe masă.

— Pur și simplu ador florile, spuse mama. Sunt atât de minunate, nu-i așa? Ce-ar fi să le și aranjezi? Eu trebuie să caut ceva în bucătărie.

O, Sarah! Ce zi minunată, nu-i așa?

Ce zi nenorocită, gândi Sarah, urmărind-o în timp ce ieșea din încăpere. Îi era rău de groază. Ridică vaza imensă de pe masă și o duse afară, aruncând la gunoi florile ofilite din ea. Pompă apă proaspătă și o turnă în vază. Își udă rochia în timp ce aduse vaza înapoi și o puse cu greu pe masă. Nu aranjă tulpinile și nici nu îndepărtă frunzele care erau în plus. Nu-i păsa deloc cum arăta buchetul și era sigură că mama nu va observa nimic.

Alex Stafford se întorcea.

Mama reveni în salon cu Cleo.

— O, scumpo. Am cele mai minunate vești pentru tine. Cleo și-a pus în gând să meargă pe litoral săptămâna asta și ar vrea să te ia și pe tine cu ea. Nu-i extraordinar?

Inima lui Sarah bătea repede și cu putere.

— Nu-i așa că-i drăguț din partea ei? continuă mama senină.

Prietenul ei are un han micuț și adoră fetițele.

Zâmbetul lui Cleo era crispat și rece.

Sarah o privi pe mama ei.

— Nu vreau să mă duc, mamă. Vreau să stau cu tine. Știa prea bine ce se întâmplă. Mama o trimitea de acasă pentru că tatăl ei n-o dorea. Poate că nici mama nu o mai dorea acum.

— Prostii, râse mama. N-ai fost niciodată nicăieri și trebuie să începi să vezi și tu lumea. Îți va plăcea oceanul, Sarah. E atât de fermecător.

Poți să te așezi pe nisip să ascuți zgomotul valurilor. Poți să

construiești castele de nisip și să cauți scoici. Așteaptă numai să simți cum te gădilă spuma apei printre degete.

Mama arăta din nou plină de viață. Sarah știa că de vină e numai scrisoarea. Probabil că Alex îi scrisese mamei, anunțându-și venirea.

Iar mama nu-și mai dorea încă o scenă ca cea petrecută ultima oară, așa că o îndepărta pe Sarah din calea lui. Privind strălucirea feței ei, inima fetei se strânse.

— Haide, scumpo, să-ți facem bagajele.

Sarah privea cum i se împăturau lucrurile și cum erau apoi îndesate într-o geantă. Mama abia aștepta să scape de ea.

— Unde-ți este păpușa? întrebă ea, uitându-se în jur. Cred că vrei s-o iei cu tine.

— Nu.

— Cum nu? Nu te dezlipești niciodată de păpușa ta.

— Vrea să stea acasă cu tine.

Mama se încruntă, dar nu încercă s-o convingă. Și nici ea nu cedă.

Cleo se întoarse după Sarah și parcurseră pe jos drumul până în oraș. Slujitoarea făcu rost de bilete chiar când diligența se apropia. Birjarul se îngriji de geți, iar Cleo o ridică pe Sarah în trăsură. După ce urcă și ea, se așeză în fața fetei și îi zâmbi. Ochii ei căprui erau foarte senini.

— Ce aventură ne-așteaptă, Sarah!

Fata ar fi vrut să sară din trăsură și să alerge acasă la mama, dar știa că aceasta pur și simplu o va trimite înapoi. În timp ce caii porniră la pas, Sarah se aplecă pe geam afară, cercetând locurile familiare care rămâneau în urmă. Trăsura trecu cu zgomot peste pod și o luă pe un drum străjuit de-o parte și de alta de copaci înalți. Tot ce-i fusese familiar dispăru curând din peisaj, așa că se lăsă pe spate la locul ei, în zgâlțâitul roților. Cu cât se îndepărtau mai mult, cu atât se simțea mai părăsită.

— Vom locui la „Patru Vânturi“, spuse Cleo, vădit mulțumită că Sarah alesese să fie cuminte. Probabil că se așteptase la o răbufnire. Dacă ar fi crezut c-o poate face pe mama să se răzgândească, ar fi făcut-o cu siguranță. Nu mai fusese niciodată despărțită de mama pentru o perioadă mai lungă de câteva ore. Dar Sarah știa că asta nu

va schimba nimic. Alex Stafford urma să vină, iar ea trebuia să plece. Acum stătea tăcută și serioasă.

— Mâncarea este foarte bună, iar camerele bine întreținute, îi spusese Cleo. Și vom fi foarte aproape de apă. Trebuie să parcurgi doar o cărăruie plină de iarbă și ai și ajuns pe faleză. Valurile se lovesc de stânci. E un sunet minunat, iar mirosul sărat al aerului e mai bun decât orice altceva.

Mai bun decât orice altceva...

Lui Sarah îi plăceau casa unde locuiau și grădina de flori din spatele ei. Îi plăcea să șadă lângă fântână cu mama, cu picioarele bălângănindu-se în apa pârâului.

Luptând-se să nu înceapă să plângă, privi din nou afară. Ochii începeau s-o usture și gâtul i se uscaser de praful drumului. Orele treceau încet; loviturile puternice ale copitelor cailor îi pricinuiră o durere puternică de cap. Era obosită – atât de obosită, că abia își mai ținea ochii deschiși, dar de fiecare dată când îi închidea, trăsura se clătina sau se balansa brusc, trezind-o cu brutalitate.

Birjarul opri o dată pentru a schimba caii și pentru a face câteva mici reparații. Cleo o duse pe Sarah la toaletă. Când ieși, servitoarea dispăruse. Fata alergă la birjar, apoi la ceilalți călători și în cele din urmă în mijlocul străzii, strigând-o cât o țineau puterile.

— Termină cu gălăgia! Doamne sfinte, da' ce-i cu scandalul ăsta? întrebă Cleo, grăbindu-se spre ea. Parcă ai fi un pui care s-a pierdut de cloșcă, așa te agiți.

— Unde *ai fost*? o certă Sarah, cu obrajii brăzdați de șiroaie de lacrimi. Mama a spus să ai grijă de mine!

Cleo ridică din sprâncene.

— Ei bine, scuzați-mă, domnia voastră, dar mi-am permis și eu o halbă de bere. Se aplecă și smuci mâna lui Sarah, trăgând-o spre clădirea din stație.

Soția îngrijitorului de stație stătea în ușă, ștergându-și mâinile.

— Ce fetiță drăgălașă, spusese ea, zâmbindu-i lui Sarah. Nu ți-e foame, scumpo? Ai timp să mănânci un castron de tocană de cartofi.

Sarah își plecă ochii, intimidată de privirea cercetătoare a femeii.

— Nu, mulțumesc, doamnă.

— E și politicoasă pe deasupra, spusese doamna.

— Vino încoa', Sarah, spuse Cleo, înghiontind-o.

Doamna o bătu ușor pe spate în timp ce o conduse spre o masă.

— Trebuie să mai pui câteva kilograme pe tine, dragă. Hai să încercăm tocana mea. Umblă vorba că sunt una din cele mai bune bucătărese de prin zonă.

Cleo se așeză și-și luă din nou halba de bere în primire.

— Trebuie să mănânci câte ceva înainte de a pleca.

— Nu mi-e foame.

Servitoarea se aplecă peste masă.

— Nu-mi pasă dacă ți-e foame sau nu, spuse ea înfundat. Vei face ce ți se spune. Birjarul zice că mai avem jumătate de oră până putem pleca și încă trei-patru ore până ajungem pe coastă. N-am chef să te-aud smiorcăindu-te că ți-e foame. Asta e ultima ta posibilitate să mănânci ceva până ajungem la „Patru Vânturi“.

Sarah se uita la Cleo, străduindu-se să nu plângă. Cleo răsuflă din greu, apoi se întinse s-o mângâie stângaci pe față.

— Haide, mănâncă ceva, Sarah, spuse ea.

Ascultătoare, Sarah luă lingura în mână și începu să mănânce. Mama îi spusese că ieșirea aceasta fusese plănuită special pentru ea, dar chiar și Cleo se purta de parcă îi sta în cale. Era la mintea cocoșului că mama o trimisese de acasă numai ca să scape de ea.

Când urcară din nou în trăsură, Sarah era tăcută. Stătea dreaptă lângă geam și privea afară, cu mâinile împreunate în poală. Cleo părea mulțumită de tăcere și sfârși prin a ațipi în cele din urmă. Când se trezi, îi zâmbi lui Sarah.

— Simți aerul sărat? întrebă ea. Fata se afla în aceeași poziție în care se găsisese și când adormise Cleo, dar știa că fața îi era plină de dăre albe lăsate în urma lor de lacrimile pe care fusese incapabilă se le oprească. Cleo se uită morocănoasă la ea, apoi se întoarse spre geam, privind și ea afară.

Ajunseră la „Patru Vânturi“ imediat după apusul soarelui. Sarah se agăță de mâna lui Cleo în timp ce birjarul le descărca gețile.

Auzi un muget intens scos parcă de un monstru și se îngrozi.

— Ce-i cu vacarmul ăsta, Cleo?

— Marea lovind stâncile. Nu-i extraordinar?

Lui Sarah i se păru cel mai înfiorător sunet pe care-l auzise

COPILUL ÎNTUNERICULUI

vreodată. Vântul șuiera prin crengile copacilor ca o fiară sălbatică aflată în căutarea unei prăzi cu sânge cald, iar când se deschise ușa de la „Patru Vânturi“, auzi răsete gălăgioase și voci de bărbați răcnind. Sarah făcu brusc un pas înapoi, nedorind să intre.

— Ai grijă, spuse Cleo, împingând-o înainte. Ia-ți geanta. Eu trebuie s-o car pe-a mea.

Sarah își târi geanta până în pragul ușii. Servitoarea deschise împingând ușa cu umărul și intră, urmată la câțiva pași de fată. Cleo își roti ochii prin cameră, apoi zâmbi. Fata îi urmări privirea și văzu un bărbat la bar, făcând scandenberg cu un marinar vânjos. Un alt bărbat imens turna bere și o fixă imediat pe Cleo. Se aplecă să-l înghiontească pe cel care se lupta cu marinarul și arătă spre ea, sușotind ceva. Bărbatul își întoarse încet capul, iar marinarul, folosindu-se de momentul de neatenție a acestuia, îi trânti brațul de tăblia barului, scoțând un chiot de bucurie. Sarah privi cu teamă la bărbatul învins, care sări în picioare și-l lovi pe marinar în ochiul drept, trimițându-l cu un trosnet la pământ.

Cleo izbucni în râs. Părea să fi uitat de Sarah, care se ascundea în spatele fustelor ei. Fetița scânci ușor când bărbatul de la bar își croi drum până la Cleo și o sărută zgomotos în uralele celorlalți petrecăreți din încăpere.

Când își luă privirea de la Cleo spre a o studia pe Sarah, fetița crezu că se va topi de frică. Bărbatul ridică din sprâncene.

— Un copil din flori? Da' bag mâna-n foc că tu te-ai încurcat cu vreun frumușel după cum arată copilul.

Trecu o secundă până reuși Cleo să se adune și să priceapă despre ce e vorba.

— A, ea. Nu, Merrick. Nu e a mea. E fiica doamnei la care lucrez.

— Și ce caută aici cu tine?

— E o poveste lungă și tristă pe care prefer s-o uit începând din secunda asta.

Merrick dădu din cap și o mângâie pe obraz.

— Cum îți place viața la țară? Îi zâmbi, dar lui Sarah zâmbetul nu i se păru prea prietenos.

Cleo își scutură nerăbdătoare capul.

— E exact cum mi-am imaginat.

El răsese și apucă geanta ei.

— De asta te-ai întors la „Patru Vânturi“, ha? Apucă și geanta lui Sarah și rânji larg la ea, răsând atunci când fata se trase speriată din fața lui, de parcă ar fi fost necuratul în persoană.

Sarah nu mai văzuse pe nimeni ca Merrick până atunci. Era imens, avea părul negru și barba dichisită. Îi amintea de poveștile cu pirați pe care i le citea mama. Vocea lui era puternică și baritonă și o privea pe Cleo de parcă ar fi vrut s-o mănânce. Lui Cleo însă nu prea părea să-i pese. Sarah îi urmă, tremurând la gândul de a rămâne în urmă. Toți se holbau la ea.

— Hei, Stump, dă-i lui Cleo a noastră o halbă de bere! răcni Merrick la barmanul fioros care o întâmpinase pe Cleo făcându-i cu mâna și rânjind.

Merrick o prinse pe Sarah de talie și o ridică sus, lăsând-o jos cu brutalitate pe bar.

— Și niște vin subțiat cu apă pentru puicuța asta mică. Îi pipăi jacheta de catifea. Da' **trebuie că-i bogată maică-ta, nu?!**

— Taică-su e bogat, spuse Cleo. Și e și căsătorit pe deasupra.

— Oo... Merrick îi adresă un zâmbet batjocoritor lui Cleo.

Deci așa stau lucrurile! Și eu care credeam că erai în căutarea unui loc de muncă respectabil.

— E respectabil! Nimeni nu mă privește de sus.

— Dar oare știi oamenii că ai lucrat timp de cinci ani într-o cârciumă, înainte să te hotărăști să-ți ridici statutul? Își trecu mâna de-a lungul brațului ei. Ca să nu mai pomenim de mica noastră afacere, pe lângă asta...

Cleo îi aruncă o privire lui Sarah, apoi îi împinse mâna la o parte.

— Mae știe. Ea nu e dintre cei cu nasul pe sus. Îmi place de ea.

— Puștoaica asta seamănă întrucâtva cu ea?

— Leit.

Merrick o apucă pe Sarah de bărbie și îi atinse obrazul.

— Ochii albaștri ca toporașii și părul ca al unui înger. Mămica ta trebuie să fie foarte frumoasă dacă seamănă cât de cât cu tine. Mi-ar plăcea s-o văd.

Cleo se crispă, iar Sarah crezu că se supărase. Își dorea ca Merrick s-o lase în pace, dar el continua să-i mângâie obrazul. Sarah ar fi

vrut să meargă departe-departede de omul ăsta îngrozitor cu barba lui neagră, cu ochi întunecați și rânjet răutăcios.

— Las-o în pace, Merrick, e destul de speriată și fără s-o mai necăjești tu. E prima oară când e departe de mama ei.

El râse.

— Arată ca un fluturaș alb rătăcit. Haide, puștoaico. Nu-ți fac niciun rău. Golește-ți paharul. Și-i împinse halba cu vin diluat cu apă. De asta ai nevoie. Ia gustă puțin și nu-ți va mai fi frică de nimic. Râse din nou când Sarah se strâmbă cu dezgust. E obișnuită cu ceva mai bun de-atât?

— Nu-i obișnuită cu nimic, spuse Cleo, iar Sarah era acum mai mult ca sigură că femeia se înfuriase.

Lui Cleo nu-i plăcea că Merrick e atât de insistent cu Sarah. Se uită la ea, vădit deranjată de reacția ei față de el.

— Nu fi așa de încuiată! E la fel de inofensiv ca vântul și nimic mai mult. Bătrânul Stamp și ceilalți izbucniră în râs împreună cu Merrick.

Sarah își dorea să sară jos și să fugă de toate vocile astea gălăgioase, de râsetele lor și de ochii curioși care o fixau. Răsufflă ușurată când Cleo se întinse s-o dea jos, apoi o apucă de mână, îndreptându-se spre o masă.

Își mușcă buza când observă că Merrick le urmează. Își trase un scaun și se așeză. Ori de câte ori se goleau halbele, comanda altele. Făcea glume și Cleo râdea mult. O dată o pipăi pe sub masă, dar ea îl respinse brutal. Continuă însă să zâmbească și să vorbească din ce în ce mai mult. Iar vocea ei suna într-un mod ciudat, de parcă cuvintele începuseră să se lipească unele de altele.

Afară ploua și crengile băteau în ferestre. Sarah era obosită, pleoapele i se îngreuiaseră într-așa măsură, că abia mai reușea să le țină deschise.

Merrick își ridică din nou halba.

— Puștoaica se dă bătută.

Cleo își puse mâna pe capul lui Sarah.

— Pune-ți brațele pe masă și culcă-te un pic.

Fata făcu cum i se spusese, dorindu-și în același timp, din toată inima, să iasă cât mai repede de-acolo. Dar Cleo nu părea încă dispusă să plece.

Dădea impresia că se distrează de minune, se uita mereu la Merrick și zâmbea într-un fel în care Sarah n-o mai văzuse zâmbind niciodată.

— De ce-a trebuit s-o aduci și pe ea la „Patru Vânturi“? întrebă Merrick. Sarah își ținea ochii închiși și se prefăcea că doarme.

— Pentru că mama ei se distrează cu distinsul ei tată și amândoi au vrut să scape de ea. Cuvintele lui Cleo erau ca gheața. Nu fă asta!

— Nu? râse el înfundat. Știi că pentru asta ai venit. Ce s-a întâmplat cu țăranii ăia?

— Nimic. Unul umblă după mine și vrea să mă mărit cu el.

— Hai să urcăm sus și să vorbim puțin despre motivul pentru care te-ai întors aici.

— Și cu ea ce-ar trebui să fac? Am fost așa de supărată când mi-a legat-o Mae de gât.

Lacrimile începeau să întepe ochii lui Sarah și un nod amar i se puse în gât. Chiar nimeni pe lumea asta nu o mai dorea?

— Mie mi se pare că ar fi fost foarte simplu să scape de ea.

Cineva tot trebuie să o fi vrut.

— Păi asta i-am spus și eu lui Mae, dar ea a refuzat. Are încredere în mine. Tot ce-i rămâne de făcut, atunci când bărbatu-su nu-i prin preajmă, e să se joace cu copilul ăsta. Nu se pricepe decât să se facă frumoasă și să crească flori.

— Parcă spuneai că o plăci.

— Îmi place destul de mult, dar ori de câte ori „Maiestatea Sa“ hotărăște s-o sune, ghici cine se alege cu bastardul ei? E foarte obositor să tot cari un copil după tine și mai ales unul care nici măcar nu-ți aparține.

Merrick chicoti.

— Ei bine, ce-ar fi s-o aruncăm de pe stânci? Poate că mamă-sa și taică-su ar vedea în asta o favoare. Poate chiar ți-ar da o bonificație.

Inima lui Sarah stătu în loc.

— Nu-i nostim deloc, Merrick. Cleo răsufla greu, încurcată. Mai bine s-o trezesc și s-o duc la culcare. A fost o zi destul de încărcată.

O înghionti pe Sarah, care-și ridică privirea ușurată. Cleo o luă de mână.

— Vino. Mergem în pat acum. Spune-i noapte bună domnului Merrick.